

JULIE LEONG

**CSEKÉLY
JÖVENDŐK
JÓSNŐJE**

**ČSEKÉLY
JÖVENDŐK
JÓSNŐJE**

JULIE LEONG

**KOSSUTH
KIADÓ**

A fordítás alapja:
Julie Leong: *The Teller of Small Fortunes*
First published in 2024 by ACE, an imprint of Berkley,
an imprint of Penguin Random House LLC

Fordította
Mile Csaba

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Lydia Blagden

ISBN 978-963-636-831-9

Minden jog fenntartva

Copyright © JL Writing, LLC 2024
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Mile Csaba 2026

*Apámnak, aki megajándékozott a mesék szeretetével.
Köszönöm, hogy még mindig velünk vagy.*

Aznap, amikor Tao, a csekély jövendők jósnője megérkezett Neckerbe, a falu felbolydult, mert a gyertyaöntő leendő inasa elvesztette az összes kecskét.

Laohu lassan megállt a főtéren, Tao pedig meglapogatta a hátsóját. Hosszú nap állt mögöttük, erdőket és mezőket szeltek át. Az öszvér dobbantott, és megkönnyebbülten prüszkölt, hogy végre megérkeztek, lehelete gőzölgő felhőként szállt a kora esti hidegben. A jósnő először járt Neckerben. A forró étel és a puha ágy reményében erős tempót diktált, de a szekér körül zajló jelenet miatt kétségei támadtak, hogy szívesen látják-e. Felsóhajtott.

A gyeplőt lazán a szekérrúdra tekerte, kecsesen leugrott, és végignézett a nyüzsgő tömegben. Egy fogadó előtt álltak, egy takaros, kétszintes épületnél, amely egy olyan faluban,

mint Necker, bőven elegendő volt. Ám ahol jóllakott falusiaknak kellett volna sörözgetni, ott különös gyűlés toporgott, miközben hangos kiáltások és zavaros fémezörgés hallatszott.

– Mindenki vegyen magához egy vödör gabonát és egy csengőt! Légy jó fiú, igyekezz, kapd fel azt a vödört!

– És mondja csak, ki fogja kifizetni ezt a gabonát?

– Ugyan már, Mallack, az ezüstről majd később beszélünk. Az előjáró tisztességesen fizet a gabonáért, ezt te is jól tudod!

– Igen, de én biztosra akarok menni, hogy megvan az ár, mielőtt az összes gabonát elszórjuk az erdőben, félúton a tengerig, és a végén nem lesz kivel elszámolni! Felárat kellene fizetni azért, hogy megzavarják az ember vacsoráját, és szó nélkül kifosztják a raktárát...

– Te haramia! Ha nem találjuk meg őket, Necker tönkremegy, és vele együtt a malmod is! Mert ki vesz majd gabonát, ha nincs kecske, amit etetni kell, és nincs pénz, amivel fizessenek érte?

Egy nyúlánk, torzonborz hajú, tizenéves fiú kicsit meszebb ült egy tuskón, és kétségbeesetten figyelte a zűrzavart. Mivel úgy tűnt, ő az egyetlen, aki nyugton van, Tao úgy döntött, hogy először őt szólítja meg.

– Üdv! – mondta, és odalépett hozzá. – Elmondanád, mi folyik itt?

A fiú felkapta a fejét, és döbbenet bámult rá.

– Maga *shinn!*

– Igen – válaszolta Tao türelmesen. – Elmondanád, mi folyik itt?

– De eshterait beszél! – A fiú gyanakodva nézett fel rá, mintha arra várna, hogy az idegen vonásai, sötét, mélyen ülő szeme, barnás bőre és laza kontyba tűzött fekete haja

a szeme láttára megváltoznak, hogy jobban illeszkedjenek a beszédéhez.

Tao magában sóhajtott, és más taktikához folyamodott. Fél kézzel meglengette a köpenyét, és meghajolt.

– Üdvözet, ifjú uram, egy szerény utazótól. A távoli Shinara birodalomból jöttem, jósnő vagyok, és bölcsességet és tudást keresek ezeken a vidékeken.

– Mármint... Neckerben? – kérdezte a fiú kételkedve.

– Bölcsesség mindenhol akad – felelte a jósnő. Összetette a kezét, remélve, hogy ez ünnepélyesnek tűnik. – Bárhol, ahol a folyó igazságot váj a sziklába, és az ember a teremtés lángját táplálja.

– Á – mondta a fiú, kellőképpen lenyűgözve. – Szóval, az öreg Derryt, a kovácsot, no meg a műhelyét keresi? Ott áll bal oldalon, vödörrel a kezében.

Mindketten újra a sokaságra pillantottak, amely mostanra nagyjából felszerelkezett gabonával teli vödörrel és különféle zajkeltő eszközökkel. A csupa könyök és térd kamasz fiú kétségbeesetten lehorgasztotta a fejét.

– Mit csinálnak azzal a sok gabonával? – kérdezte Tao.

– Keresőcsapatokat küldenek ki. Tudja, elvesztettem a kecskéket – felelte szomorúan a fiú. – Arty ma rám bízta, hogy vigyázzak a nyájra a nyugati legelőn, de ebéd után elaludtam, és amikor felébredtem, a kecskék mind eltűntek. Most tönkre fog menni a falu, és az egész az én hibám. Persze honnan tudhattam volna, hogy a kecskék inkább lemásznak a szikláról, mint hogy egy szép, napos, füves legelőn maradjanak? Gyertyaöntő inasnak készültem, nem kecskepásztor-nak, és most ki tudja, hogy Bern így is felvesz-e. Jól bánok a méheivel. A méhek nem csinálnak felhajtást, ott maradnak,

ahol akarod, hacsak nem babrálsz a kaptárokkal. De Arty-nak megint fáj a rossz lába, én pedig szívesen kisegítettem egy napra, és most nézze, mi történt! Ostoba kecskék!

A szavak a fiatalos felháborodás és szégyen heves elegyeként törtek ki belőle.

– Hm... – töprengett Tao. – Talán tudok segíteni.

Odament a szekéréhez, és felugrott a kocsisülésre, miközben Laohu türelmetlenül toporgott a hámban. A jósnő azonban nem vette fel újra a gyeplőt, hanem lehajolt a kiugró gerendáról lógó, fényes lámpák alá, és óvatosan belépett a kis fa utazókocsiba, amely az otthonául szolgált.

Hímzett vászonfüggöny védte a belső teret a zord időjárástól és a kíváncsi tekintetektől. Mögötte volt mindene, rendben elrakva, amennyire csak lehetett egy olyan helyen, ami nagyvonalúan is csak kerekcsészének nevezhető. Az egyik falon különböző nagyságú edények lógtak egy görbe szögre akasztva. Velük szemben kapott helyet az úgynevezett kamra: egy kis zsákban téli alma, gabonát és tealeveleket rejtő üvegek, amelyeket rögtönzött polcra erősített, valamint csomókba kötött, szárításra felakasztott menta és csalán. Itt volt az ágya is: néhány zsák szalma (ami kézenfekvő módon Laohu takarmánya is volt, bár ez azt jelentette, hogy ha túl sokáig nem töltötte fel a készleteit, az elkerülhetetlenül kényelmetlenné tette az alvását), vastag gyapjútakaróba burkolva. Összességében hangulatos, ha nem is túl fényűző kuckó.

De ő csak egyetlen pillantást vetett az egészre. Minden a helyén volt, ami azt jelentette, hogy amire szüksége lesz, ott van hátul, ahol a legértékesebb dolgait tartja.

A megszokott könnyedséggel mozgott a szűk helyen, és átkutatta a gondosan bebugyolált csomagokat a szekér leghátsó részében, a kis székek és az összecsukszható asztal mögött. Az egyik csomagból elővett egy szalagra akasztott kalapáltbronz korongot és egy kis, kendőbe bugyolált kalapácsot.

A szalaggal és a kalapáccsal a kezében újra kilépett a függöny mögül, és pislogva nézett körül a lámpás meleg fényében. Egyenesen állt a szekér szélén (legalábbis annyira, amennyire a vékony testalkata engedte), ügyelt arra, hogy a csuklyás köpenye látványosan lobogjon, és a kékbársony bélelése is látszódjon, felemelte az állát, majd ünnepélyes mozdulattal rákoppintott a korongra.

Mély, rezes, tekintélyt parancsoló hang hallatszott, mire csend telepedett a falusiak tömegére, akik végre észrevették a fiatal *shinn* nőt, aki a tér közepén veszteglő utazószekéren állt. Tao még egyszer megütötte a gongot, amely visszhangot vetett, miközben minden szem rászzegeződött.

– Üdvözlét, Necker lakói! – kiáltotta a zavarodott tömegnek. – Tao vagyok, a csekély jövendők jósnője.

A kalapáccsal ünnepélyesen a kocsi oldalára mutatott, ahol valóban a „CSEKÉLY JÖVENDŐK JÓSNŐJE” felirat állt, takaros fekete betűkkel, alatta pedig sokkal kisebb, zárójelben, miszerint „semmi búbáj, varázsital vagy ősi prófécia”.

– Ma este ingyen, ajándékba adok nektek egy közepes jövendölést! Maga ott, hölgyem! – mutatott egy fáradtnak tűnő, kötényes nőre, aki több vödört tartott a fogadó ajtajában. – Mondja, van egy kis patak keletre, a fenyőerdőben?

– Igen, van – felelte a nő, a szemöldökét összehúзва.

– És maga, Arty mester – bökött Tao egy magas, vékony öregemberre, aki nehézkesen támaszkodott a botjára. – Mondja, sok bogyós bokor nő a patak partján?

– Hé, honnan tudja a nevemet? – kérdezte zavartan Arty, a lábát dörgölve.

– Igen, akad – vágott közbe a kötényes nő. – Hát aztán?

Tao drámaian széttárta a karját, behunyta a szemét, és hátrahajtott a fejét, mintha olyan hangokra figyelne, amelyeket csak ő hall.

– Necker népe... – zengte. – Láttam a kecskéiteket! Keressétek őket keleten, ahol a szeder és a hideg hegyi víz találkozik, mert ott találjátok meg a nyájakat!

A falusiak között suttgó zúgolódás támadt.

A csekély jövődők jósnőjeként Taónak nem volt gyakran alkalma szerepelni, mert kissé nevetségesnek érezte, hogy ekkora felhajtást csapjon, amikor megmondja, esni fog-e a következő Tudósok Napján, vagy mikor múlnak el a szemölcsök az ács leányának arcáról. De be kellett vallania, hogy amikor tehette, nagyon élvezte.

– Ő egy *shinn*, bizony ám! – kiáltotta a magas, vékony fiú, aki felugrott a tuskójáról a kinyilatkoztatás hallatán. – Dolgokat lát a kövekben!

– És mit keres egy *shinn* nő itt, Neckerben, ha megkérdezhetem? – faggatózott egy keskeny szájú, seprűt tartó nő.

– Honnan tudja a nevemet? Soha életemben nem jártam Shinarában! – kiabálta Arty a zajban.

– Elég legyen! – rikkantotta a kötényes nő, és fakanállal egy vödörre csapott, hogy magára vonja a tömeg figyelmét. – Csak vesztegetjük a fényt, ha még sötétedés előtt meg akarjuk keresni a kecskéket. Nos, ez a jósnő azt mondja, hogy

a keleti patak partján kell keresni, úgyhogy valaki menjen oda! Úgyis minden irányba el akartunk indulni.

A határozottságra egyhangú „igen” volt a válasz, és a falusiak párokba verődtek, majd többfelé elindultak. Néhányan visszanéztek Taóra és a szekérére. A nyúlánk fiú felkapta a gabonásvödrot, és kelet felé rohanva kiabálta hátra, hogy „én megnézem a patakot!” Nyilvánvalóan új reményt adott neki Tao jósképességeibe vetett hite.

A jósnő elnyomott egy mosolyt, visszatette a gongot és a kalapácsot a szekérbe, leszállt, hogy kikösse Laohut, és megvárja az eredményt. A patak a szederbokrokkal nem volt messze, egy motivált, hosszú lábú fiatalembernek talán fél óra könnyű futásnyira. Nem sokkal azelőtt, hogy Neckerbe érkezett, átkelt rajta. A szekér kerekei a köveken zörögtek, Laohu pedig hátracsapta a fülét a hideg víz miatt, és óvatosan emelte a patáit. Tao emlékezett, hogy lehajolt a szekérről, hogy szedjen egy marék érett szedret, és hosszan élvezte az édes ízt, amíg egyesével megette őket.

A levelek ropogására, a háziállatok jellegzetes illatára és a még jellegzetesebb kecskekórusra is emlékezett, amely a szederbokrok mögül hallatszott, miközben a szekere elhaladt.

Alig több mint egy órával később, amikor a nap már aombok mögé bukott, és lila alkonyat borult a vidékre, a hálás falusiak megcsókolták Tao kezét, és a második korsó habos sört nyomták a kezébe, komolytalan tiltakozása ellenére.

A kötényes nő, aki, mint kiderült, Hattie, a kocsmáros felesége (és a kinevezett elöljáróval szemben Necker valódi vezetője), azonnal megkedvelte Taót, miután Cam diadalmasan tért vissza egy csapat rosszkedvű, szederfoltos kecskével.

– Nem, hallani sem akarunk róla, ma este nem fogadunk el pénzt magától – csóválta a fejét Hattie, miközben egy kosár meleg kenyeret és egy egész tál sajtot („a legjobb kecskesajt az egész hegyvidéken”) tett Tao asztalára a fogadó kandallója mellett. – Azok után, amit értünk tett! Reméljük, itt tölti az éjszakát, mert sokan szeretnénk, ha jövendőnk nekünk, ha van rá idő. Szavamra, valódi *shinn* jós! Szerintem még Kagylórévben sem volt ilyen!

Ezt sok helyeslő „úgy van” és önelégült bólintás követte, mert Necker gyakran érezte hátrányát annak, hogy Kagylórév kisebb, szegényebb szomszédja. (Kagylórév közepes nagyságú, csekély jelentőségű kikötőváros volt, ahol három fogadó üzemelt, és még saját varázslójuk is volt. Igaz, elég öreg és süket, és kevésbé impozáns, mint a Céh legtöbb varázslója. Manapság főleg halászhálóűbájokat csinált, melyekből némelyik meglehetősen váratlan hatással bírt az ember hallevesére, de egy varázsló jelenléte egy nyugati városban így sem volt lebecsülendő.)

– Megtiszteltetés lenne – válaszolta Tao tiszteletteljesen meghajolva –, ha az éjszakát a kiváló fogadójában tölthetném, és természetesen holnap mindenkinek mondom jövendőt, aki szeretné.

Hattie ragyogó mosolyt vetett rá, és az összes falubeli újabb hangos köszöntőt mondott – Cam fiatal hangja volt a legerősebb – a csekély jövendők utazó jósnőjének, aki *shinn*

nek néz ki, de folyékonyan beszéli az eszterait, megmentette Necker kecskéit, és ezzel a falubeliek életét is.

Másnap reggel Tao a bőséges reggeli után (tojás vastagon vajazott kétszersülttel, amelynek kicsit kecskésebb íze volt, mint szerette volna, de meleg és laktató) felállt, megköszönte Hattie-nek az ételt, és kiment a kocsijához, amely még mindig a téren állt. Laohut éjszakára istállóba vitték, és korábban ellenőrizte, hogy jól van, és elégedetten rágcsálja az elé tett nagy szénakazlat. A falu lassan ébredezett, még a dombok és a kis nádtetős házak fölé kúszó reggeli napfény is lágynak és lustának tűnt. De néhány szorgalmasabb falubeli már talpon volt, vizet vagy szerszámokat cipeltek, biccentettek vagy integettek neki, amikor elmentek mellette, és nyílt érdeklődéssel méregették.

Tao dúdolva feltúrte az ingujját, és nekilátott a napi munkának: először egy magas karót húzott elő a szekér mélyéről, amelynek tetejére kötelet erősítettek, majd a kalapáccsal és nagy erőfeszítéssel szilárdan a földbe verte, nem messze a szekér mögött.

Miután meggyőződött arról, hogy a karó elég mélyen van a talajban, megfogta a kötél szabad végét, és ügyesen a szekér íves keretéhez kötötte. Mivel a kötél elég feszes lett, rövid időre eltűnt a szekérben, majd egy nagy tekercs szövettel a kezében bukkant elő. Szinte áhítattal kezelte az anyagot: óvatosan kibontotta, és lerázta róla a port.

Gyakorlott mozdulatokkal a kötél fölé terítette az anyagot úgy, hogy mindkét oldalán lelógjon. A szövet sötétkék

volt, a lenvászonnál vastagabb, de nem olyan durva, mint a gyapjú, és gyönyörűen csillogott a napfényben. Tao végigsimított a puha anyagon, és nem először gondolt sóvárogva Shinara buja zöld hegycsúcsaira, ahol az összes ilyen víziselymet készítették, és amelyeket kicsi kora óta nem látott.

Valószínűleg soha többé nem is fogom látni. A gondolat fájdalmasan hasított belé, de sikerült elfojtania.

A felállítás hátralévő része gyorsan ment. Néhány rövidebb karó a sarkokba, hogy kiszélesítse a sátrat; egy kis összecukható faasztal és két szék; egy különös agyagedény fogantyúval és két párhuzamosan kiálló rövid kiöntővel, valamint két hozzáillő agyagcsésze egy tekerceselt tealeveleket tartalmazó edény mellett az asztalon. Egy kicsi, hangosan zörgő fadoboz is előkerült, meg egy illatos gyertya, amelyet kovakővel meggyújtott, és óvatosan a teáskanna mellé tett.

Miután ezzel végzett, hátralépett, és kritikus szemmel vizsgálta a munkáját.

Necker időközben teljesen felébredt, és egyre többen érkeztek a térre, egymásnak jó reggelt kívánva, a dolguk után járva, miközben titokban Taót figyelték, aki a szekérben, vagyis a szekérből kialakított sátorban sürgött-forgott.

Az emberek kíváncsian közelebb osontak, de egyikük sem mert elsőnek belépni, mígnem a magas, vékony Cam (aki magát valamiféle szószólónak tartotta, hiszen ő volt az első, aki Neckerben megszólította a jósnőt) vidáman odalépett a sátorhoz, és bekiáltott.

– Jó reggelt, kisasszony! Már jósol?

Tao megállt egy pillanatra, hogy rendbe szedje a ruháját. Jól tudta, milyen fontos a megjelenés ebben a szakmában, pláne egy idegennek.

Hosszú, fehér ruha, egyszerű, de tiszta (ez volt a kompromisszum a hegyvidéki falvak szigorúbb erkölcsi felé, bár utazáshoz kevésbé volt kényelmes, mint a nadrág), barna bőrvél, amelyen sok kis tasak lógott. Magas csizmája inkább praktikus volt, mint nőies, fekete, kékselyem bélésű, csuklyás gyapjúköpenyét rókafejet mintázó ezüsttűvel tűzte össze a nyakánál. A köpeny és a tű talán nem illett a környezetbe a kifinomultságával, de a sátor kék selyméhez hasonlóan inkább kiemelték, mintsem rontották az egyszerűségét.

Ezután kibontotta, és újra feltűzte a haját, hátrasimította a tincseket, és a kezével megigazította a kontyot. Belenyúlt az egyik övtáskájába, és elővett egy karcsú, finoman faragott, egyik végén íves kampóval ellátott, kúpos jáderudat: egy *jít*, vagyis *shinn* hajtűt. Egy pillanatig az ujjai között forgatta, és érezte, hogy a jáde egyszerre hideg és meleg. Vajon hiányzik az anyjának, hogy viselhesse? Észrevette egyáltalán a hiányát? Tao inkább lenyelte a gombócot a torkában, és óvatosan a kontyába tűzte a *jít*, addig igazgatva, amíg biztosan a helyére nem került. Nem ez volt a megfelelő idő az emlékekre. Jövendőt kellett mondania.

Miután meggyőződött arról, hogy megfelelően fest, visszafordult a sátor előtt álló fiúhoz.

– Jó reggelt, Cam. Igen, mindjárt kinyitok, de előbb szükségem lenne a segítségedre. – Az asztalon álló agyagedényre mutatott. – Forró vízre lesz szükségem. Vidd el Hattie asszonynak a fogadóba, és kérd meg, hogy tölts meg nekem, kérlek!

– Persze! – felelte Cam. Óvatosan megfogta az agyagedényt, bizonytalanul, hogy melyik a fogantyú, és sietve

elrohant a fogadóba, a mellét kidüllesztette, hogy fontosnak tűnjön, amikor elhaladt a szomszédok előtt.

Hamarosan visszatért a gőzölgő edénnyel, és elszántan beharapta az ajkát, amikor letette az asztalra.

– Köszönöm – mondta Tao. – Szeretnél az első vendégem lenni?

– Igen! – felelte a fiú lelkesen. – De... – Reménykedve turkált a zsebében, és előhúzott három negyedpennyst. – Ez elég lesz? Mennyibe kerül egy jóslat?

– Az, hogy mennyibe kerül egy jóslat, attól függ, hogy az illetőnek mekkora vagyona van, mert annál több – válaszolta Tao. Élvezte, hogy szerepbe bújhat, még ha egy kis része tiltakozott is ellene, hogy azt mutassa az embereknek, amit egy misztikus *shinn* jósnőtől várnak, ahelyett, hogy a hétköznapi igazságot fedné fel.

– He?

– Mindegy – válaszolta enyhén mosolyogva. – Csekély jövedőket mondok, kis pénzért. Igen, mondhatok neked annyit, ami három negyedpennyst ér. Gyere, ülj az asztalomhoz!

Gyorsan kidugta a fejét a sátorból, és intett a többieknek, hogy várják meg Camet, és kicsit messzebb álljanak sorba, hogy ne zavarják őket.

Miközben leültek a két székre, Tao egy maréknyi hullámos, szárított levelet vett ki az edényből, és mindegyik csészébe tett belőle.

– Először teát csinálunk – magyarázta, miközben Cam figyelmesen nézte.

Felemelte az agyagedényt, és a hosszú csőrrel gondosan vizet öntött mindkét csészébe, miközben egyre magasabbra

emelte az edényt. Egy csepp sem ment mellé, és a gőzölgő csészékből földes illat áradt, ahogy a sötét levelek szétnyíltak. Cam fel akarta venni a sajátját, de a jósnő egy gyors mozdulattal megállította.

– Még ne, hagyjuk ázni és lehűlni! Várjunk pár percet!

– Bocsánat – mondta Cam. Rövid csend következett, amelyben mindketten a gőzölgő csészéjüket nézték, mielőtt a fiú újra megszólalt. – Miért kell a tea, kisasszony?

– Ez az egyik módszer, amellyel jövődöt mondok. Miután megittad, a csészében maradt levelek megmutathatják nekem a jövődet.

Cam lenyűgözve bámulta a teát, remélve, hogy a levelek valami varázslatosabbat tesznek, mint hogy csak lebegnek a vízben.

– De tegnap este nem ivott teát, amikor elmondta, hol vannak a kecskék.

– Hát... – Tao gyorsan köhintett. – Vannak más módszerek is. Néha a jósköveimből is jövődölök. – A táblán álló fadobozra mutatott. – Vagy a tenyeredből, vagy akár a tűz füstjének mintázatából. De leggyakrabban teával kezdem.

– Miért? – kérdezte Cam, ahogy csak egy tizenéves fiú tud kérdezni.

Tao vállat vont.

– Mert kellemes. És szeretem a teát. – Úgy ítélte meg, eljött az idő, és a szájához emelte a csészét, finoman fújva, hogy lehűtse, majd hosszan belekortyolt. A jázmin finom íze elárasztotta az érzékeit, és ide-oda forgatta a szájában a folyadékot, élvezve, ahogy változik az íze, miközben lehűl.

Cam gondosan utánozta. Miután megkóstolta a teát, és nem találta kellemetlennek, nagyobbat kortyolt, majd az utolsó cseppig kiitta a csészét.

– Tessék – mondta izgatottan. Ide-oda billentette a fejét, és a csészében maradt levelekre nézett. – Egy kicsit olyan, mintha egy pajzs lenne, nem? Mit gondol? – Bizonytalanul áttolta a csészét az asztalon.

Tao elvette, és átható pillantást vetett rá: egy nedves folt nézett vissza rá. Mély levegőt vett, beszívta a tea fűszeres, virágos aromáját, és egy pillanatig visszatartotta, majd lassan kifújta. Újra belenézett Cam csészéjébe, és már nem csak leveleket látott: rövid villanásokat is, a jövő pillanatképeit, melyek többsége sötét és határozatlan folt volt, de néhány apró, tiszta képet elég sokáig meg tudott ragadni. Ezeket rögzítette az elméjében, az emlékezetében, és értelmezte őket.

– Meg kell értened – figyelmeztette Camet –, hogy én csak csekély jóslatokat mondok. Semmi háború, politika, termés vagy éhínség. Ezek a nagyszabású látnoki képességű jósok dolga, én nem foglalkozom ilyenekkel. – Cam tágra nyílt szemmel biztosította, hogy érti.

Tao bólintott, és letette a csészét.

– Remek. Új tunikát látok a jövőben. Zöldet. És a következő Építők napján megégeted az egyik ujjadat, amikor a kanócot tekered, úgyhogy ne felejts el azonnal mézet tenni rá.

– Húha! – mondta Cam, és azonnal felvidult. – Ezt mind látja? Hát, ez megnyugtató. Mármint a kanóc. Azt jelenti, hogy így is Bern inasa maradok!

Vidáman távozott a sátorból, három negyedpennyvel szegényebben, de egyértelműen úgy érezte, jó üzletet kötött, és hallani lehetett, ahogy a köré gyűlt fiatalokhoz szól.

– ...és azt mondja, zöld lesz, ami a kedvenc színem, szóval szerencsés napom van!

Tao magában mosolygott. A sátor előtt kígyózott a sor, férfiak és nők, néhányan idegesek, mások izgatottak. Enyhén meghajolt előttük.

– Ki a következő?

A nap gyorsan elrepült forró teával, érdes kezekkel és izgatott arcokkal. Órák és a sok jövőendő után Tao kinyújtózott a széken, érezte, hogy a nyakában valami kattant, és az utolsó vendég távozása után kilépett a sátorból. („Jaj! Hála az égnek, hogy elmondta, kisasszony, különben gondolkodás nélkül kölcsönadtam volna Dottie-nak a jó serpenyőtmet! Hogy olyan gondatlan lenne, hogy behorpasztja, hát, én soha... Igen, persze, még sosem tette, és most már nem is lesz rá lehetősége, ugyebár!) A nap ismét lebukott. Jó nap volt a jóslásra, gondolta Tao, akinek majdnem kétszer annyi ezüstpénz lapult az erszényében, mint amikor elkezdte. A neckeriek nagylelkűbbek voltak, mint amire egy ilyen kis helyen számított. Biztosan a kecskék miatt. Micsoda szerencse!

De nem volt szabad tovább maradnia.

Tao tudta, hogy előbb-utóbb, ahogy a csekély jóslatai pontosan beteljesülnek, és a város terén megjelenő *shinn* újszerűsége eltűnik, jönnek a gyanakvó pillantások és a morgolódás. Jobb, ha addig távozik, amíg még szívesen látják, és talán pár hónap múlva visszatérhet egy piacnapra.

Ráadásul minél tovább marad egy helyen, annál nagyobb az esélye, hogy a Céh tudomást szerez róla, és utánakülde-

nek valakit. Egyelőre egy senki volt: szökevény, csavargó, jelentéktelen porszem Eshtera varázsvilágában, aki nem érdemel figyelmet, és azt akarta, hogy ez így is maradjon. A jóslatai, amilyen csekélyek voltak, alig számítottak varázslatnak – még a boszorkányok bűbájai és főzetei is jelentősebbek voltak. Legalábbis remélte, mert inkább aludt volna száz fa alatt száz hideg és esős éjszakán, mint hogy visszatérjen Margrave-be.

A sötétedő égre nézett, és szorosabban összehúzta a köpenyét a hideg ellen. A fogadó ajtaja kinyílt, és egy kis csoport falusi lépett be, majd nevetés és vidám zaj hallatszott onnan. Fájdalom hasított belé a hang hallatán, szinte éhség: furcsa, ismerős vágyakozás egy hely után, ahol még soha nem járt, valami olyan iránt, amit nem ismert. Aztán a fogadó ajtaja becsapódott, és a vidám hangok ismét elhaltak.

Tao úgy döntött, hogy még egy éjszaka biztosan nem lesz baj, és reggel útnak indul Laohuval.